

Традиційні та інноваційні підходи в освітньому процесі у ЗВО

Надточій О. В., здобувачка другого (магістерського) рівня вищої освіти спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки, старша лаборантка кафедри ПП та М Білоцерківського інституту неперервної професійної освіти ДЗВО «УМО» НАПН України

Освіта сьогодення, а саме вища освіта – це один із найпріоритетніших напрямів та ціннісних орієнтирів державності тому, що вона є рушійним важелем у розвитку держави. Вона є надзвичайно важливою у розвитку науки, культури, техніко-технологічних, соціально-культурних, економічних, політичних відносин суспільства і держав в цілому.

Відповідно, на даному етапі, в умовах інформаційного та глобалізованого суспільства, часто постає проблема підвищення якості знань в контексті реформування системи освіти України [3]. Основним шляхом вирішення є активне впровадження в теорію та практику педагогічних нововведень в поєднанні з традиційним започаткуванням. Саме це зумовлює необхідність здійснення інноваційної педагогічної діяльності, де педагогічний склад закладу має бути націленим на створення інновацій, їх освоєння та використання в діяльності. І як наслідок дане поєднання надбання минулих поколінь та інноваційне направлення сьогодення буде спрямованим на осучаснений потенціал у підготовці майбутніх фахівців різних сфер суспільства та забезпечення держави спеціалістами вищої кваліфікації в цілому.

Також в даний час, ми спостерігаємо кардинальні зміни у способах поширення та використання інформації, що сприяють активному впровадженню дистанційного навчання, як одного із ефективних напрямків реформування освітньої системи [1]. Саме пандемія COVID-19 та військові дії на території України змусили всіх освітян та батьків адаптуватись та перелаштовувати свою роботу на дистанційний режим.

Саме в контексті традиційних та інноваційних підходів ефективною, найбільш перспективною та інтегральною формою отримання освіти є модель дистанційного навчання [4].

А, відповідно застосування групової роботи в умовах дистанційного навчання з використанням кейс-методу має позитивний результат у напрямку мотивації здобувачів, розвитку критичного мислення, розв'язання ситуаційних задач, правильності формування відповідей та подальшого розвитку компетентностей необхідних для майбутньої професії. Де, суть методу кейсів (Case method) полягає у використанні конкретних випадків (ситуацій, історій, текстів які називаються «кейсом») для спільного аналізу, обговорення або вироблення найкращих рішень студентами з певного розділу навчання дисципліни.

І як результат варто відмітити ефективну структурно-функціональну модель організації групової роботи в умовах дистанційного навчання з використанням кейс-методу до якого можна віднести такі показники:

- Цільовий;
- Змістовий;
- Діяльнісний.

Цільовий показник визначає мету освітнього процесу. І для того щоб бути конкурентоспроможним фахівцем, варто опанувати способи ефективного самостійного здобуття знань, систематично працювати над підвищенням своєї кваліфікації. А впровадження групової роботи в умовах дистанційного навчання допоможе в організації самоосвіти та стане в майбутньому інструментом неперервного навчання протягом усього життя.

Змістовний показник залежить від об'єкта освітнього процесу – галузі суспільної діяльності, яку опановує здобувач і відповідно тих компетентностей, що формує викладач.

Маючи мету заняття, крім формування системи наукових знань, практичних умінь і навичок, різні види діяльності повинні бути спрямовані на розвиток когнітивних процесів: самоорганізації, критичного, творчого та

логічного мислення, розвитку уваги, уваги, пам'яті а також на виховання патріотизму тощо.

Діяльнісний, передбачає засвоєння знань, формування вмінь у процесі навчання. Головним показником у груповій роботі в умовах дистанційного навчання має стати не максимальна кількість висунутих для виконання завдань, а їхня якість, рівнорівневість та можливість вільного вибору студентом [2].

Отже як підсумок варто відмітити, що вдало підібрані, відповідно до поставленої мети завдання, забезпечать високі показники успішності, проте не матимуть на меті інвестування значних ресурсів часу для вивчення однієї дисципліни.

В ході заняття з використанням традиційних та інноваційних складників здобувач знань стає не об'єктом, а суб'єктом освітнього процесу – так як відчуває себе активним учасником власної освіти, розвитку, внутрішньої мотивації та безпосередніх подій, які створюються для набуття компетентностей. Також впровадження інноваційних складових в поєднанні з традиційним, може свідчити про покращення пошукової, творчої діяльності в ході розв'язання нових для них задач і проблем – набагато більше і краще відбувається знайомство з начальними посібниками, підручниками, матеріалами розміщеними в мережі Інтернет, рекламними каталогами тощо.

І як висновок варто зазначити, що саме дослідження та використання традиційних та інноваційних підходів в освітньому процесі закладів освіти є досить важливим та відкриває унікальні можливості активізації процесів навчання, виховання та пізнання і як наслідок досягнення високого рівня освіти суспільства.

Освітній процес з відповідними складовими поєднує в собі особливості індивідуальної роботи та має можливості зворотнього зв'язку та соціальної взаємодії здобувача.

Таке заняття має низку значних переваг:

- формування вміння взаємодіяти в колективі, розвиток соціальних
- почуттів;
- високий показник результативності у засвоєнні знань і формуванні

- вмінь та навичок;
- позитивна мотивація;
- налагодження комунікації – розвиток дружніх стосунків між

здобувачами;

Саме в дистанційному навчанні при підготовці студентів створюється можливість для цілеспрямованої роботи, ефективність якої залежить від методологічно грамотного структурованого викладачем процесу та інформаційно-комунікаційних можливостей закладу освіти.

Практика застосування кейсів в груповій роботі при дистанційному навчанні в контексті компетентнісного підходу, сприяє подоланню стереотипів в освіті, виробленню нових підходів до професійних ситуацій, розвитку творчих здібностей студентів тощо. Відповідно застосування їх в педагогічному процесі дозволяє підвищити якість освіти, а також дає переваги для безперервного професійного розвитку.

Список літератури:

1. Золотухіна С.Т., Фазан В.В., Макаренко В.В., Традиції та новації у педагогічній діяльності. Теорія та методика навчання та виховання. Київ: №50 2021. 68с.

2. Педагогіка вищої школи : Підручник для здобувачів другого рівня вищої освіти педагогічних університетів / С.Г. Немченко, В.В. Крижко, І.Ф. Шумілова, О.М. Старокожко, О.Б. Голік. Бердянськ: БДПУ, 2020. 517 с.

3. Сидоренко В. Внутрішня система забезпечення якості освіти у Білоцерківському інституті неперервної професійної освіти: інструменти, процедури, заходи: навчально-методичний путівник / Вікторія Сидоренко, Володимир Кулішов. Біла Церква: БІНПО, 2021. 48с.

4. Тарабукіна Н. С. Впровадження інноваційних методів у вищій школі – вимога часу. Педагогічне Криворіжжя. Педагогічний альманах. Кривий Ріг: КДПУ, 2021. 58с.